

- Ženu kod muškarca najviše privlači moć! U smislu da ta moć emituje muževnost, a ona se emituje samo kada je on siguran u sebe.

- Čestitam, sjajan odgovor, potpuno nov, različit i originalan. Iako sam pristalica toga da ona od muškarca traži moć da je obožava.

osvrće oko sebe i pita se na koju će stranu. Neke će otići kod estetskog hirurga... Stvarno, doktore, da li je meni vreme da dođem kod vas?

Panfilov: Što pre, to bolje! Šalim se, naravno, vreme za posetu estetskom hirurgu je onda kada VI to odlučite! Pre par meseci sam uradio fejs lifting jednoj 25-togodišnjoj Švajcarkinji, što bi pre 30 godina bilo nezamislivo.

Olivera: Dobro, nisam taj datum odredila, znači da imam još nekoliko godina... Ipak, svaki čovek je drugačiji, a opet većina ljudi želi da bude ista. Ljudi toliko žude da budu deo grupe da će izdati i vlastitu prirodu, zameniti svoj temeljni vid ljudskog stanja da bi pripadali nečemu. Estetska hirurgija je jedan od način da to učine. Mislim da nikada neću imati tu snagu da odem kod hirurga i kažem „Režite!“ Gledam po svetu žene koje su u mojoj profesiji i koje prkose godinama, koje su sačuvala svoju mentalnu snagu, autoritet, ali su istovremeno mile i

drage i kojima starost lepo stoji... A onda vidim Barbaru Volters, staricu, i odlučim da ću, što bi rekla Skerlet O'Hara, o starosti razmišljati sutra.

Panfilov: Godinama treba dodavati život, a ne životu godine, to je postulat smisaonog starenja. Od svih granica, najviše na švercovanje izaziva starosna granica. Znatiželja i mašta čine nas mladima, kao i sposobnost da se života igramo, a ne da nam on postane navika. Simon de Bovoar piše u svojoj autobiografiji: „Mrzim svoj lik u ogledalu, podbule oči, lice kao tegla, uglovi usana obešeni, posvuda bore. Ljudi koji me sreću vide, možda, pedesetogodišnjakinju, ni dobro ni loše očuvanu. Staru upravo koliko ima godina. Ali ja vidim svoje ranije lice, napadnu to od kuge, od koje se nikada neće oporaviti.“

Izuzev, možda, da je mogla posetiti kojeg estetskog hirurga. Dozvolite mi, Olivera, da ovaj ovaj razgovor završim konstatacijom da se pred pravom lepotom zanemi i pada na kolena, i tu prestaje svaka sumnja u postojanje Boga. •

PLAYBOY I JA

Olivera: Mnogi su me pitali zašto sam prihvatila da se slikam za naslovnu stranu prvog broja *Playboy*-a za Srbiju. Ponuda mi se u prvi mah učinila nespojiva sa mojom profesijom. Međutim, glavni urednik *Playboy*-a mi je objasnio da mojim izborom želi da pošalje poruku kako je glava seksi, a ne silikoni, a da samim vezivanjem mog imena za *Playboy* šokira javnost. Moji prijatelji bili su oduševljeni tom idejom jer biti prvi u *Playboy*-u je jedinstveno priznanje. Za mene je to bilo i priznanje da vodim računa o svom izgledu i da za komunikaciju koristim i svoj stil, garderobu, nakit, držanje... Jer, sve to mnogo govori o čoveku, o tome ko je i šta bi želeo da bude. To je jezik kojim češće komuniciraju žene i koji mnogi muškarci ne razumeju.

JEZIK RAJA

Panfilov: Pre par meseci sam imao čast da na kongresu plastičnih i estetskih hirurga Argentine održim pet okruglih stolova. Najintrigantniji je bio onaj o „Senzualnoj hirurgiji“. U tom predavanju mi je za dešifrovanja najerotičnijeg dela ljudskog tela pomogao Šekspir: „Ljubav se rađa, živi i UMIRE u očima.“ Govorio sam tom prilikom i o božanskom jeziku, odnosno „jeziku Raja“ koga čine pogledi, glasovi, miris, crvenilo obraza, zagrljaj, poljubci, ples... Ples, dobacio je neko iz publike! „Da“, odgovorio sam, „jer je ples samo vertikalni izraz horizontalne želje, a vaš *tango argentino* i nije ples, nego peting, samo vi toga još niste svesni“... I na kraju, orgazam kao spinalna epilepsija (kičmena padavica), tu mozak nije od koristi, dapače – on tu samo smeta.